

[Valdemar Thomsen.]

Landsforening vedtog ved et Møde i Fredericia de to Krav, der er nedlagt i Ændringsforslagene Nr. 5 og Nr. 22. De gjorde det aldeles enstemmigt — ja, jeg maa maaske have Lov til at tilføje, at der var en enkelt i den store Forsamling, der tog et vist Forbehold; det viste sig senere, at hans Broder var Dyr læge, saa alt for højtideligt skal man ikke tage et saadant Forbehold.

Hvordan maa det nu antages, at Udviklingen vil forme sig paa dette for Kvægavlens og Landbrugets Økonomi afgørende Omraade, for det første i det Tilfælde, man fortsat lader det gaa, om jeg saa maa sige, paa bedste Beskub, og for det andet, hvis Regering og Rigsdag iværksætter tidssvarende Foranstaltninger, dels gennem Tilskud og den Anerkendelse og Agitation, der ligger heri, og dels — og det er altsaa langt det vigtigste — gennem en Tilladelse til, at andre end Dyr læger maa benyttes?

Med det Kendskab, jeg har til den nye Form, bl. a. efter at have studeret det forhaandenværende Materiale og som Medlem af en af de nye Kvægavlsforeninger, staar det saaledes for mig, at Udviklingen, hvis ikke de omtalte Ændringsforslag under Nr. 5, 22 eller 23 vedtages, vil gaa trægt og langsomt, fordi Landmændene vil finde, at Metoden er for dyr. 20—25 Kr. er den almindelige Betaling for en enkelt Ko, og det viser sig, at da en Kviekalv paa den Maade fordyres med 40—50 Kr., bliver Resultatet — selv om det økonomisk og avlsmæssigt kan forsvares, og det mener jeg for øvrigt det kan —, at de forhaandenværende Muligheder paa Grund af den store Betaling ikke vil blive udnyttet. Hvis derimod Metoden som foreslaaet efter Ændringsforslaget under Nr. 22 — og ogsaa Nr. 23 — billiggøres, vil det sikkert hurtigt gaa saaledes, at man inden for et eller maaske 2 Sogne slaar sig sammen om en Forening, og man vil saa maaske i Stedet for 40—50 Kr. for hver Kviekalv, der fødes, komme ned paa en Udgift af 12—15 Kr. Denne Besparelse og en samtidig Agitation for Sagen — ikke mindst den, der vilde ligge i Lovgivningsmagtens Anerkendelse af denne moderne Metode — vilde medføre, at næsten alle Kvægbrugere vilde gaa med i Arbejdet, og dette vilde i sig selv betyde en virkelig Besparelse og en Billiggørelse af hele Arbejdet.

For at undgaa Misforstaaelse gør jeg opmærksom paa, at man ved en passende Sortering maa sikre sig, at de Folk, der skulde autoriseres til Arbejdet, faar en forsvarlig Uddannelse enten i Forbindelse med et

Landbrugsskoleophold eller ved Specialkursus. I det Tilfælde Sagen faar den Succes, som den fortjener, vil det hurtigt vise sig, at der ikke paa langt nær er tilstrækkeligt med Dyr læger, og jeg mener afgjort, at det er Spild af kostbar Arbejdskraft at benytte Dyr læger til dette Arbejde. Bestemmer man sig derimod til at lade dette Arbejde udføre af kursusuddannede Folk, kan der ret omgaaende skabes Overflod af kvalificerede Personer; der vil i saa Fald blive Konkurrence om Pladserne, og derigennem vil man have den allerbedste Garanti for, at det Reglement, der af Hensyn til Smittefaren nødvendigvis maa følges, vil blive overholdt. En saadan Garanti, tør jeg paastaa, har man ikke under Forhold, hvor det er smaat med Dyr læger; de vil nemlig uden Hensyn til Duelighed føle sig som Kapaciteter, der ikke tager det alt for højtideligt med Kvægbrugernes Mening.

Som det fremgaar af Betænkningen, er min Gruppe Medforslagsstiller af en Række Ændringsforslag, der gaar ud paa at forhøje Maksimumsbeløbene. Idet jeg henviser til mine Bemærkninger under Sagens første Behandling, skal jeg undlade at komme nærmere ind paa en Omtale af Ændringsforslagene, men forinden jeg slutter, vil jeg for at stille Tingene i den rette Belysning fremdrage et Forhold, der har Interesse i denne Forbindelse.

Dyr lægeforeningen har i en Skrivelse af 23. Juni 1939 meddelt Landbrugsministeriet, at en bestemt Kvægavlsforening for at undgaa Spredning af Skedebetændelse agtede at benytte kunstig Sædooverføring og at lade Arbejdet udføre af en Kontrolassistent. Denne saakaldte Meddelelse fra Dyr lægeforeningen gav Anledning til, at Landbrugsministeriet den 14. Juli underrettede den paagældende Kvægavlsforening om, at det, dels paa Grund af Faren for Udbredelse af smitsomme Sygdomme — altsaa den Fare, man vil forebygge —, og dels for at undgaa inhuman Behandling er uforsvarligt, at andre end Dyr læger anvendes. Ministeriet gaar saa vidt, at det truer den paagældende Forening ved at henvise til Straffelovens Paragraffer eller i alt Fald til en bestemt Paragraf, der fastsætter indtil 1 Aars Fængselsstraf for Overtrædelse. Da denne Skrivelse har vakt baade Opsigt og, jeg tør tilføje, Indignation, vil jeg bede den højtærede Landbrugsminister oplyse Tinget om, hvordan kunstig Sædooverføring kan komme ind under Dyrplageriparagraffen, samt om Ministeren agter at opretholde det i Skrivelsen indtagne Standpunkt, ogsaa i Tilfælde af, at der sørges for en passende Ud-